

end 5 ugentlige undervisningsdage, og til uddannelsessøgende, der ikke kan benytte egnet offentlig befordring, kan ydes godtgørelse til befordring efter en kilometersats med fradrag af den i øvrigt almindeligt gældende egenbetalingen. Det vil sige, at der først ydes godtgørelse til den uddannelsessøgende, hvis udgifterne til befordring overstiger egenbetalingen.

Det foreslås endvidere, at undervisningsministeren kan fastsætte nærmere regler om retten til befordringsgodtgørelse, befordringsgodtgørelsens beregning, udbetaling, kilometersatsens størrelse og årlige beregning. Bemyndigelsen agtes bl.a. benyttet til at fastlægge kriterier for, hvordan det vurderes, om der er egnet offentlig befordring på rejsestrækningen, samt til at undervisningsministeren fastsætter en kilometersats, der gælder for hele landet.

4.3.2 *Ordning for midlertidigt syge og invaliderede*

Ifølge lovforslaget overføres ansvaret for vederlagsfri befordring af midlertidigt syge og invaliderede, der i en periode ikke ved egen hjælp kan tilbagelægge skolevejen, til kommunerne, idet kommunerne fremover skal varetage al særkørsel af henholdsvis handicappede uddannelsessøgende og deltagere i specialundervisning.

Det vurderes i hvert enkelt tilfælde, om den uddannelsessøgende har behov for særskilt vederlagsfri befordring til tilbagelægning af skolevejen. Hvis den uddannelsessøgende med rimelighed kan benytte offentlige befordringsmidler, er kommunalbestyrelsen ikke forpligtet til at tilrettelægge særskilt befordring.

Kommunalbestyrelsen kan undlade at tilrettelægge befordring i tilfælde, hvor befordringsbehovet er under en uges varighed, medmindre der i den pågældende uge afholdes prøver, eksaminer eller lignende. Dette giver kommunerne en administrativ mulighed at indpasse befordringsbehovet i den almindelige særkørsel samt mulighed for ikke at omlægge særkørslen ud fra meget kortvarige behov. Det er dog ikke hensigten, at kommunalbestyrelsen kan indføre en fast karensperiode i tilfælde, hvor særkørslen umiddelbart og uden større vanskeligheder kan tilbydes den uddannelsessøgende.

Det foreslås også, at kommunerne kan undlade at tilrettelægge særlig befordring til denne gruppe ud over en periode på 3 måneder. Det er ikke hensigten hermed, at uddannelsessøgende med et fortsat, midlertidigt befordringsbehov dermed mister retten til vederlagsfri befordring. Hensigten er, at kommunalbestyrelsen senest på dette tidspunkt bør tage stilling til, hvorvidt den pågældende opfylder betingelserne for befordring efter anden lovgivning.

Kommunalbestyrelsen kan indrette befordringen efter en konkret vurdering af den uddannelsessøgendes befordringsbehov. Befordringsbehovet vil ikke nødvendigvis være den samlede rejsestrækning fra bopæl til uddannelsessted, men kan også være tilslutningskørsel, hvor kommunen varetager befordring fra bopæl eller uddannelsesstedet frem til hensigtsmæssige offentlige befordringsmidler.

Uddannelsesstedet bistår den uddannelsessøgende med henvendelse til kommunen, herunder med at fremskaffe fornøden dokumentation for indskrivning, studieaktivitet og eventuelle eksaminer eller prøver. Uddannelsesstedet underretter kommunen om eventuelt langvarigt fravær eller studieafbrud.

4.4 *Ændrede bestemmelser*

Lovforslaget indeholder ikke en bestemmelse, der viderefører den nuværende regel i bekendtgørelse nr. 1136 af 14. december 1995 (gymnasier mv.) om, at hvis den uddannelsessøgende ikke vælger nærmeste skole eller kursus, skal den uddannelsessøgende foruden det fastsatte egenbetalingsbeløb pr. måned også betale halvdelen af befordringsudgiften ud over egenbetalingsbeløbet pr. måned. Der er flere hensyn, der taler for at udelade denne regel. Amdtningerne anvender denne regel meget forskelligt og i visse tilfælde meget lempeligt, og en stringent videreførelse af reglen vil derfor af mange uddannelsessøgende opleves som en betydelig stramning. Tillige er reglen ikke i tråd med valgmulighederne inden for såvel erhvervsuddannelserne som den nye gymnasierreform.

4.5 *Administration, klageadgang mv.*

Administrationen af den ordning, som foreslås med lovforslaget, vil på en række punkter have betydelige lighedspunkter med den ordning, der gælder for studerende ved videregående uddannelser. Imidlertid indebærer en ordning for uddannelsessøgende i ungdomsuddannelser mv., at der skal fastsættes regler og udvikles administrative rutiner med henblik på at afgøre retten til rabat. I ordningen for studerende ved de videregående uddannelser er denne ret alene knyttet til retten til SU. Da flere af de uddannelsessøgende i ungdomsuddannelserne er under 18 år, og da der er tale om uddannelsesforløb, der ikke alle er SU-berettigede, kan samme kriterium ikke anvendes. For uddannelsessøgende under 18 år med befordringsbehov vil det være nødvendigt at inddrage forældremyndighedens indehaver.

4.5.1 *Administrativ model*

Uddannelsesstedet har i de fleste amtskommuner haft opgaver i forbindelse med administrationen af be-